

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku Narodowego Banku Polskiego
przy uczestnictwie Syndyka masy upadłości Spółdzielczego Banku [...] w W. w
upadłości likwidacyjnej, T. R. G.
i S. sp. z o.o. w W. uprzednio S.
sp. z o.o. w W.
o zmianę wpisu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2020 r.,
na skutek skarg kasacyjnych uczestników T. R. G.
i S. sp. z o.o. w W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 29 października 2018 r., sygn. akt XXIII Ga (...),

- 1) odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek Narodowego Banku Polskiego
o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

T. R. G. i S. sp. z o.o. - uczestnicy postępowania z wniosku Narodowego Banku Polskiego o
zmianę wpisu złożyli skargi kasacyjne od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 29

października 2018 r. oddalającego ich apelacje od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 marca 2018 r., na mocy którego wykreślono jako zastawnika Spółdzielczy Bank [...] W., a w jego miejsce wpisano jako zastawnika Narodowy Bank Polski.

Wniosek o przyjęcie obydwu skarg do rozpoznania oparto na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., podnosząc, że wykładni Sądu Najwyższego wymaga art. 3 ust. 2 ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów ze względu na wątpliwości związane z tym, czy wskazane w nim wymagania mają zastosowanie do wszelkiego rodzaju umów, z których wynika nabycie wierzytelności zabezpieczonej zastawem rejestrowym.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecnictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ.), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności w wykładni pomiędzy sądem pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 - nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przedstawione przez skarżących w obu skargach kasacyjnych nie spełnia wymagań stawianych tej przyczynie kasacyjnej. Uczestnicy postępowania nie wskazali bowiem żadnej przyczyny, dla której wskazany przepis wzbudza niejasności niedające się usunąć przy pomocy powszechnie przyjętych zasad wykładni prawa i wymaga przez to wykładni Sądu Najwyższego. Ograniczyli się jedynie do ogólnikowego stwierdzenia, że wykładnia tego przepisu jest „niezwykle ważna ze względu na bezpieczeństwo obrotu prawnego”. Właściwie uzasadniona przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga przedstawienia dwóch, uzasadnionych w świetle rozumowań

prawniczych, acz rozbieżnych sposobów wykładni wskazanego przepisu, popartych rozbieżnymi orzeczeniami Sądu Najwyższego bądź sądów powszechnych, ewentualnie rozbieżnymi stanowiskami wyrażanymi w piśmiennictwie prawniczym. Skarżący nie uczynili zadość tym wymaganiom w obu skargach kasacyjnych.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach orzekając na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

aj